

lige, den, der i Virkeligheden maa blive toneangivende, kan jeg nøjes dermed. Jeg ser nemlig ikke Forholdene som det ærede Medlem (Det. Hansen), der ankede over denne Bestemmelse, saaledes, at det er Formanden, der staar over for Ministeriet med det egentlige Ansvar. Formelt er det naturligvis Bestyrelsens Formand, om hvem man kan sige, at han er Veder af det hele, men reelt er det det Medlem, der administrerer, paa hvem Accenten ligger, og derfor maa jeg, hvis Ministeriet skal have en større Indflydelse paa Bestyrelsens Sammensætning, holde for, at man skal bekræfte Valget af den, der skal administrere, og ikke af Bestyrelsens Formand. Jeg har, som sagt, tidligere stillet Krav herom til Kreditforeningerne og kan altsaa kun glæde mig over, at man har sluttet sig til det her ved Vædringsforslaget.

Med Hensyn til det sidste Vædringsforslag, at § 3 udgaar, kan jeg ganske slutte mig til Udvalgets Flertals Indstilling, da jeg jo altid har modsat mig, at denne Bestemmelse blev optagen i Loven. Nu siger det ærede 6te Medlem for 1ste Kres (Andersen), at det er ganske i god Overensstemmelse med det Princip, efter hvilket man fra først af og hidtil har behandlet denne Kreditforening. Det, at man yder dem dette Tilskud, det kan man jo sagtens sige; man kan nemlig sige saaledes: da denne Kreditforening har faaet Fortrin, Privilegier, eller hvad man vil kalde det, som ingen anden, Rentegaranti, Refusion af Staten af Udgifterne til Taksationerne, hvorfor skal Staten saa ikke blive ved at gøre alt muligt for denne Kreditforening? Det er i god Overensstemmelse, at har den gjort noget for dem, skal den gøre noget mere. Jeg tror imidlertid ikke, at det er rigtigt at slutte paa den Maade. Jeg mener, at der kan være en vis Grænse for Begunstigelserne, og det forekommer mig, at Grænsen er sat ret passende, naar man siger: man giver denne Rentegaranti og fri Taksation. Saa er der ikke Grund til at gaa videre, til at give dem denne Gave er der ganske sikkert ingen Grund. Jeg hørte nok, at det ærede 2det Medlem for 11te Kres (Th. Nielsen) med stor Forstigtighed erklærede, at det var dog rart, om man viste dem den Velvilje foruden den øvrige Velvilje, man har vist dem, og det ærede Medlem mente jo i det hele, at der skulde gøres

mere, f. Eks., at Amortisationstiden skulde forlænges, noget, som man tidligere har været inde paa, og som jeg ikke skal udtale mig om i dette Øjeblikket. Den Slutning, at fordi man har gjort saa meget, skal man gøre noget mere og give Kreditforeningerne en betydelig Gave, kan man let komme til at gøre, men jeg synes ikke, at der er nogen Grund dertil, eller at den kan hæbdes med nogen Føje. Nej, Spørgsmaalet er, om Kreditforeningernes Forhold er et saadant, at de have enten noget Retfærdighedskrav eller noget Billighedskrav paa at faa en Gave af Staten. I denne Henseende skal jeg bemærke, at jeg kan saa godt forstaa den Stilling, det ærede 1ste Medlem for 7de Kres (Steel) indtager. Han vil gerne have, at man skulde give denne Gave, og det ærede Medlem mente, at noget kunde tale for det, men det ærede Medlem følte sig selvstændig trykket i sin Stilling som Formand for Repræsentanterne, ligesom det ærede 2det Medlem for 11te Kres ogsaa føler sig trykket af sin Stilling. Det ærede Medlem maa jo nemlig huske, hvorledes Forholdene vare i sin Tid. Det var tilbudt Bestyrelserne, at man vilde hjælpe dem gennem et Lovforslag om en forlænget Amortisationsfrist. Det blev ikke gennemført paa Rigsdagen, men jeg tilbød vedblivende at hjælpe dem ad denne Vej. Saa kom Bestyrelsen og sagde til Ministeren: Nej, vi ville ikke vente paa Lovforslaget, vi ønskede straks at konvertere; hjælp os nu at konvertere paa de og de Billaar, som vi kunne opnaa og ere fornøjede med. Saa sagde jeg: Vel, jeg skal hjælpe dem til det, og saa hjalp jeg dem til det. Saa kan Bestyrelsen ikke nu komme og sige: det fik vi ganske rigtig den Gang, men nu ville vi have baade i Pose og Sæl. Derfor maatte Lovforslaget om disse Gaver, som der ikke er nogen som helst Aaledning til at yde, indbringes ad privat Vej. Jeg har omtalt Forholdet saa tit og har i alt væsentligt omtalt det med samme Syn paa Kravet, som er udviklet baade udførlig og klart af den ærede Ordfører i den her foreliggende Betænkning, saa jeg vil ikke finde det fornødent at komme ind paa det nu. Jeg kan altsaa ganske tiltræde de Forslag, som ere stillede af Udvalget eller dets Flertal.